

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 369344/8

בבית הדין הרבני האזורי תל אביב יפו

לפני כבוד הדיינים:

הרב אחיעזר עמרני – אב"ד, הרב אפרים כהן, הרב יהודה יאיר בן מנחם

התובע: פלוני (ע"י ב"כ עו"ד קטי ברדה)

נגד

הנתבעת: פלונית (ע"י ב"כ עו"ד יעל ורד)

הנדון: ענייני חלוקת רכוש

פסק דין

הצדדים התגרשו בביה"ד ביום י"ב באלול תשע"א (11/09/2011).

ביום כ"א בחשוון התשע"ו (03/11/2015) הוגשה לביה"ד תביעתו של הבעל לשעבר, וביום י' באייר התשע"ו (18/5/16) התקיים בביה"ד דיון בתביעה. התביעה מתייחסת לסעיף הרכוש בהסכם הגירושין שבו נקבע כדלקמן:

א. הרכב מסוג מאזדה 2 הרשום ע"ש שני הצדדים יימכר, ושווי יחולק בשווה בין הצדדים וזאת בתוך 30 יום מהודעת הפרידה, במידה ותישלח כזאת בהתאם להסכם זה.

ב. הקטנוע הרשום ע"ש הבעל יישאר בבעלותו, ותמורתו יעביר הבעל לאישה מחצית שוויו הנכון לאותה עת על פי מחירון לוי יצחק וזאת בתוך 30 יום מהודעת הפרידה [...]

ג. חשבון הבנק המשותף של בני הזוג ייסגר [...] הכסף הקיים בחשבון יתחלק שווה בשווה או שישמש לכיסוי החובות הקיימים בחשבון הבנק.

ד. הרכוש בבית יתחלק [...] כל ריהוט הבית ותכולתו שייכים לאישה מלבד

1. טלוויזיה 42" פנסוניק +3 ממירים.

2. [...]

3. טוסטר אובן.

4. ספה [...]

5. מיטה זוגית.

6. מחשב+שולחן מחשב+כיסא.

7. [...]

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

8. ציוד אישי של הבעל [...]

בדיון הראשון שהתקיים בפנינו טען התובע כי רכב המאזדה נמכר בסך של 67,000 ₪, מתוך כך היה צריך לנכות סך של 45,693.56 שנלקחו כהלוואה כנגד הרכב, וסך נוסף של כ-5,000 ₪ שאותו שילם התובע לבדו לפירעון ההלוואה הנ"ל בתקופה שממועד הקרע ביום 15/2/11 ועד למכירת הרכב. כך שלמעשה, לטענתו, הסך שנותר לחלוקה בין הצדדים עמד על 17,000 ₪, והועבר לכיסוי יתרת החובה שבחשבון המשותף.

ב"כ התובע הוסיף כי יש לקבוע שמועד הקרע היה ביום 15/2/2011 משום שביום זה ניתן פס"ד המאשר את הסכם הגירושין שכן בפברואר הודיעו הצדדים לביה"ד שמבקשים לאשר את חלק הגירושין של ההסכם, מעבר לכך גם פעלה האישה בהוצל"פ לגביית מזונות בהתאם למועד הקרע הזה.

מאידך גיסא, טענה ב"כ הנתבעת כי יש לקבוע את מועד הקרע ליום 1/8/11 שכן הבעל לא הופיע לסידור הגט, "הבעל ישב בבית קפה בסמוך ואמר לאישה אולי ואולי ואולי, הצדדים לא רק שחזרו לחיות ביחד, הם גם נסעו לזנויבר לחופשה [...] רק ב 1/8 מתחיל באמת הקרע, רק ב 1/8 נתן הוראת הקפאה, הצדדים חיו עד אז באותה דירה, ורק בספטמבר היה הגט, הבעל הלך והקפיא את החשבון". ב"כ הנתבעת אף הכחישה את הטענה כי כנגד הרכב הייתה הלוואה שאותה היה צריך לנכות משווי של הרכב.

הבעל אישר כי ב-15/2 אושר ההסכם, בלילה טסנו באותו יום לשבוע לזנויבר במסגרת הסכם שלום הבית, קניתי כרטיסי טיסה לי ולאשתי [...] לאחר מכן גרתי אצל אימא שלי וגם אצל חברים, ולעיתים נדירות למספר פעמים בודדות שהסכימה ואישרה לי בחדרים נפרדים, לא קיימנו יחסים חס וחלילה, מה שקרה הוא שהאישה הייתה אחרי לידה עם תינוקת, לא זרקתי אותה לרחוב, ביקשה ממני להישאר בדירה עד שייגמרו הלימודים, הגירושין היו בספטמבר כי לוקח זמן, מספר חדשים לאחר מכן היה אמור להיות סידור גט, התאריך היה יום לפני הפגרה, הייתה לי הרבה עבודה כעו"ד, וביקשתי דחיה, ונקבע לי ל-11 יום לאחר הפגרה. בסך הכול הייתה דחיה מיום לפני פגרה לאחר הפגרה".

לטענת האישה לא סודר הגט במועד הראשון מפני ש"הוא לא רצה לסדר את הגט, ירדתי למטה כדי לסדר את העניין של הגט, לא פתחתי את התיק כי הוא היה בבית קפה והתקשר אלי ואמר לי, פתחנו את התיק בקיץ, כי חזרנו לחיות יחד, עד כמה שזכור לי הוא פתח".

בדיון הבא והאחרון שהתקיים ביום ח' במרחשוון התשע"ז (9/11/16), טען התובע הוא שילם חובות שהיו אמורים לשלם שני הצדדים בחלקים שווים, "כשסיימתי לשלם את כל החובות על שם שנינו רק אז הבנק הסכים לסגור את החשבון, אני חושב שהוא נסגר ב 2014 [...] היו עוד חובות שהיינו צריכים לפרוע, הם היו חובות שנבעו מהלוואות שקדמה ליום הגט. לא זוכר כמה הלוואות היו, החשבון הוא חשבון משותף [...] בנק המזרחי שמו לי אקדח על הרקה שאם לא נפעל לסגור את החוב הם יפעלו נגד שנינו, אני מדבר על לפני ספטמבר 2011 [...] אני לא יכולתי להרשות לעצמי להיות חייב מוגבל כתוצאה מחבות שלה, ושילמתי עבור שנינו כשאמרה לי אני אשלם לך, ההלוואות נלקחו ביחד".

לטענת האישה, הם לקחו במשותף הלוואה בסך 30 אלף ₪ "וירד המינוס מ-36 אלף ₪ ל 6 אלף ₪", לדבריה לא פרעה את ההלוואה הזו "זו קופה שהתנהלנו בה ביחד, והתנהלנו בחשבון

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ביחד, הוא אמר יש מינוס אני רוצה שתבואי לחתום על ההלוואה הזו, מה שאמר לי פשוט עשיתי, היו חיובים בכרטיס, וכנראה היו הורדות מאוחר יותר”.

ב”כ האישה סברה כי יש לחייב את שני הצדדים בחיובים שנעשו בכרטיסי האשראי קודם לגירושי הצדדים. אולם ב”כ הגרוש טענה כי מועד הקרע הוא ביום 15.2.2011 וכי ”החל מאז אין בחשבון הבנק הפקדה ולו של שקל אחד של האישה, כלומר האישה אומרת אני כבר לא שותפה איתך אני שותפה איתך בבזבזים [...] כשמבזבזת כספים היא צריכה לשלם את מלוא ההוצאות שעשתה, גם אם זה מצרכי מזון לבית”.

לטענת התובע, האישה נטלה מהבית גם ”מספר פרטיים אישיים [...] אופנים, לפטופ ועוד, עברו או השחתה או שמכרה אותם, מחשב לקחה את הכל השאירה את הטלוויזיה עם הממיר בלי השלט, טוסטר וספה קיבלתי, מיטה זוגית לא זוכר, את המחשב היא לקחה, מעמד ספרים זה הדבר האחרון שנשאר לי בזיכרון, לא זוכר, הדבר שהיה חשוב לי זה התמונות, היו שתי ספות, לא מעניין אותי הספה, מעניין אותי הציוד האישי שלי, זה בגדים האופנים גלשן, דברים אישיים, תעודות, כל המסמכים האישיים הוכחדו מהעולם, ... זה שווה כל הציוד כ 50 אלף ש”ח”.

הגרושה השיבה ”לא השחתתי את הציוד האישי, לקחתי את מה שהייתי צריכה לקחת, אין לי מה לעשות עם האופניים שלו, לא היה לי מפתח של המחסן, עזבתי את הדירה השארתי אותה עם הציוד האישי של הבעל, יכולה להעיד גם המטפלת של הבת שלי, הדירה נשארה כמות שהיא [...] את המחשב שלי לקחתי, לא את המחשב שלו, היה לפטופ ומחשב, לקחתי את הלפטופ שלי, הוא קנה לי מחשב אסוס לבן ליום הולדת ורק את זה לקחתי, וזה נקנה הרבה הרבה לפני”.

התובע טען כי הוא אינו זוכר אם הוא קנה לנתבעת מחשב ליום הולדת, והנתבעת השיבה ”יש קבלה של חודש אחרי הגירושין, ויום ההולדת הוא במרץ”.

ביום 6/4/17 התקבלו בביה”ד סיכומי התובע, אשר מעמיד את תביעתו על המפורט לקמן :

א. 60,435.5 ₪ בגין כיסוי חובותיה של האישה בחשבון הבנק המשותף [...] יצוין כי סכום זה מהווה מחצית מהחוב בניכוי שווי קטנוע של הבעל כפי הנדרש בהסכם.

ב. 54,803.53 ₪ בגין חיובים בכרטיס האשראי של האישה מהחשבון המשותף של הצדדים [...]

ג. 5000 ₪ בגין לקיחת מחשב וציוד נלווה בניגוד להסכם [...]

ד. 50,000 ₪ בגין לקיחת ציוד אישי [...]

ביום 26/12/16 הוגשה לביה”ד תביעה נגדית של האישה. ובתשובה לבקשת התובע כי ביה”ד יתעלם מהתביעה שכנגד נתן כב' אבה”ד את החלטתו מיום כ”ב בניסן התשע”ז (18/04/2017) שבה נקבע :

בפנינו סיכומי המבקש ובקשתו להורות למשיבה להגיש סיכומיה לתביעה שהגיש בהתעלם מהתביעה שהוגשה נגדו ע”י המשיבה.

מאידך בקשת ב”כ המשיבה להורות על הגשת סיכומים בשתי התביעות משום שתביעת האישה הועלתה בדיון אלא שלצורך הגשת התביעה נפתח תיק נפרד.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

מאחר והמבקש הגיש סיכומיו על תביעתו בלבד מבלי להתייחס לתביעת המשיבה עליו להשלים סיכומיו ולהתייחס לטענות המשיבה.

לאור האמור

א. על ב"כ המבקש להגיש השלמת הסיכומים תוך 21 יום עם העתק שיועבר ישירות לב"כ המשיבה.

ב. על ב"כ המשיבה להשיב לסיכומים תוך 21 יום עם העתק שיועבר ישירות לב"כ המבקש מיום קבלתה את סיכומיה.

ג. לב"כ המבקש תהא זכות תגובה תוך 10 ימים.

ד. לאחר מכן יחליט ביה"ד.

לאור האמור, התקבלה ביום 25/4/17 השלמת סיכומי התובע, וביום 23/5/17 התקבלו בביה"ד סיכומי הנתבעת.

בסיכומיה טענה הנתבעת כי יש לקבוע את מועד הקרע ליום 11/9/11 (ולא ליום 1/8/11 כטענת ב"כ הנתבעת בדיון), שכן ביום 15/2/11 אושר הסכם שלום בית ולחלופין גירושין, ומיד באותו יום הבעל הזמין כרטיסים לחופשה זוגית, והצדדים טסו לזנזיבר. לטענתה הצדדים חיו ביחד עד למועד הגירושין, ביום 11/09/2011. הבעל לא הביא כל ראיה לכך שהוא עזב את דירת המגורים, וכי הבעל צרף תצהיר שערכה האישה ביום 13/8/13.

לטענת ב"כ הנתבעת :

א. בכל מהלך המשפט ובסיכומים לא הביא הבעל כל ראיה כי האישה לקחה מטלטלין שלא על פי הכתוב בהסכם הגירושין.

ב. בדיונים טען הבעל כי יש לו תמונות אך לא הביאם כלל.

ג. [...] המחשב לא היה שייך לבעל אלא לאישה.

ד. [...] ושכח לציין כי חשבונית זו הינה עבור מחשב למשרדו ולמזכירותו.

לטענת ב"כ הנתבעת, אף אין לקבל את טענת התובע כי מתמורת הרכב (67,000 ₪) השיב התובע הלוואה בסך 50,000 ₪, ולכן יש לקבוע כי התובע נותר חייב לאישה סך של 25,000 ₪ (שכן במקום להעביר לאישה סך של 33,500 העביר רק 8,500). כמו כן טוענת כי הבעל אמר בדיון כי המינוס בבנק היה ע"ס 10,279 ₪, וטוען כי נלקחה הלוואה ע"ס 30,000 ₪, ב"כ הנתבעת אינה מכחישה סכומים אלה, אך טוענת כי גם אם נחייב את האישה במחצית המינוס ובמחצית הלוואה הרי שיש לחייבה בסך של 20,150 ₪, כך שימצא כי הבעל חייב לה כ-4000 ₪ (20,150-25,000), לכך לטענתה יש להוסיף את מחצית שווי האופנוע (5,250=10,500/2), כך שהבעל חב לאישה סך 9,250 ₪.

עוד טוענת כי :

הבעל מבקש לחייב את האישה בכפל תשלומים [...] בסך 54,000 ₪ חיובי כרטיסי האשראי של הצדדים.

א. הסיכום הסופי ביתרת החשבון בין הצדדים הינו לאחר חיוב כרטיסי האשראי ולקחת הלוואה.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב. נזכיר שוב כי הבעל הודה כי בתאריך 11/9/2011 יום הגט המינוס בחשבון היה רק 10,279 ₪.

כמו כן, היא מבקשת לחייב את הבעל להשיב לידי הנתבעת סך של 5,000 ₪, שהם מחצית מדמי הפיקדון שהפקידו הצדדים על הדירה ששכרו.

בסיכומי התגובה עומד התובע על כל הדברים שנטענו על ידו והובאו לעיל באורך, וביניהם גם על כך שכנגד הרכב שנמכר עמדה הלוואה בסך 45,693 ₪, על טענתה של הנתבעת לחוב בכפל משיב התובע כי:

בסיכומים של הנתבעת בהקשר זה [...] "הסיכום הסופי ביתרת החשבון בין הצדדים הינו לאחר חיוב כרטיסי האשראי ולקיחת ההלוואה" – אמירה שתומה שלא מתמודדת כלל עם המציאות והחיובים אשר הוצגו – שחור על גבי לבן. ומכאן שיש לחייב את האישה בסכום זה אשר הוכח אף הוא.

סיכומם של דברים

בין הצדדים התגלעו מחלוקות בחמש שאלות מרכזיות:

- א. לטענת התובע, נטלה האישה מדירת הצדדים מיטלטלין שעל פי הסכם הגירושין היו אמורים להיוותר ברשותו, הנתבעת הכחישה טענה זו מכל וכל.
 - ב. מהו מועד הקרע שעל פיו יש לחשב את חיובי הצדדים. לטענת התובע יש לקובעו ליום אישור ההסכם ביום 15/2/11, לטענת הנתבעת בדיון יש לקובעו ליום 1/8/11, ובסיכומים טענה שיש לקובעו ליום 11/9/11 שהוא מועד סידור הגט.
 - ג. לטענת התובע, מתמורת מכירת הרכב יש לנכות סך של כ-50,000 ₪ כנגד הלוואה שנלקחה לשם רכישת הרכב, אולם לטענת הנתבעת לא הייתה כל הלוואה כזו.
 - ד. לטענת התובע, יש לחייב את הנתבעת במחצית עלות כיסוי יתרת החובה בחשבון המשותף, ולטענת הנתבעת יש לחייבה לכל היותר במחצית הלוואה בסך 30,000 ₪ ובמחצית יתרת החובה ביום הגירושין.
 - ה. לטענת התובע בנוסף לאמור יש לחייב את הנתבעת בחיובי כרטיס האשראי שהיה ברשותה וששולמו בפועל מן החשבון המשותף מיום 10/3/11 ועד ליום 2/11/11. לטענת הנתבעת יש לכלול את החיובים הללו בכלל חיובי הנתבעת הקשורים לכיסוי יתרת החובה שבחשבון המשותף.
- לכל האמור מוסיפה הנתבעת גם כי יש לחייב את התובע להשיב לה מחצית מדמי הפיקדון שהופקדו בדירה (10,000/2=5,000 ₪).
- נדון בדברים אחד לאחד.

א. בהסכם הגירושין צוין כי הבעל ייטול את המיטלטלין דלהלן: טלוויזיה ושלושה ממירים, טוסטר אובן, ספה גדולה, מיטה זוגית, מחשב, שולחן מחשב וכיסא, מעמד לספרים וציוד אישי. בדיון טען התובע כי תביעתו מתייחסת למחשב שנלקח ולציודו האישי, בגדים, אופניים, גלשן, דברים אישיים, תעודות. כל המסמכים האישיים הוכחדו מהעולם [...] זה שווה, כל הציוד, כ-50 אלף ₪. האישה הכחישה את טענותיו לגבי הציוד האישי, וטענה כי את הלפטופ שלקחה העניק לה הבעל כמתנת יום הולדת וכי

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

יש קבלה שמגבה זאת. התובע השיב כי הוא אינו זוכר אם הוא קנה לנתבעת מחשב ליום ההולדת.

ברור הוא כי ביה"ד אינו יכול לקבל תביעה ממונית כאשר התובע עצמו מעמיד מעליה סימן שאלה וטוען כי הוא אינו זוכר האם הלפטופ נקנה ליום ההולדת של הנתבעת והוענק לה כמתנה, ועל כן ביה"ד מנוע מלקבל את תביעתו זו של הבעל, וראה בעניין זה את דבריו המפורשים של מר"ן השו"ע (חו"מ עה סעיף יז):

כל טענת ספק אין משביעין עליה כלל. כיצד, אמר לו: כמדומה לי שיש לי אצלך מנה [...] פטור אף משבועת היסת, ואפילו לצאת ידי שמים אינו מחוייב, כיון שתובע אומר: שמא, והנתבע אינו מודה לו, ואומר: ברי.

כמו כן הבעל לא הגיש לביה"ד כל פירוט עדכני על המיטלטלין הנמנים על ציודו האישי אשר לטענתו נלקחו על ידי הנתבעת, לא הוכיח כי הם לא נותרו בדירה עם עזיבתה של הנתבעת, ואף לא צירף לביה"ד חוות דעת של שמאי שתמוך בערך הכספי שנקב, ולאור עובדות אלו, כמו גם לאור העובדה שהנתבעת מכחישה בטענת ברי את כל דבריו, ביה"ד קובע כי אין מנוס מלדחות גם את החלק הזה בתביעה, וראה בעניין זה את דבריו המפורשים של הרמב"ם (טוען ונטען א הלכה ז):

אין משביעין שבועת היסת אלא על טענת ודאי אבל על טענת ספק פטור [...] דבר פלוני נגנב מביתי ולא היה שם אלא אתה קרוב בעיני שאתה גנבתו [...] והנתבע אומר אין לך בידי כלום הרי זה פטור אף משבועת היסת וכן כל כיוצא בזה.

ועיין בדברי המגיד משנה שם שכתב שהלכה זו מוסכמת מכל הפוסקים, ועיין בזה גם בש"ך (חושן משפט עה סקס"ג), ועיין בדבריו של הגאון הראש"ל צ"ל (יביע אומר ח"ד חחו"מ ג) שכתב בהסבר הרמב"ם "שאפילו חושד ביותר בנתבע שלא היה שם אחר בלעדו בבית, אפ"ה פטור משבועת היסת, כיון שאינו טוען שראהו כמו עניו שגנבו". והגם שהרמ"א (שם) העלה בשם יש אומרים "משביעין היסת על טענת שמא כשיש רגלים לדבר, כגון שהיה שמעון בבית ראובן ומצא ראובן תיבתו פרוצה וניטל ממנה מה שהיה בתוכה והוא חושד לשמעון יכול להשביעו היסת (מרדכי ותשו' מיימוני). וכן נ"ל להורות". מכל מקום הצדדים שלפנינו אתכא דמר"ן השו"ע סמכי, ולא עוד אלא שבנדון דידן מאן יימר לן שלא היו עוד אנשים בבית, כפי שנשמע בדיון עצמו שגם המטפלת של הבת הייתה בבית, ומדברי הש"ך שהבאנו לעיל עולה שגם הרמ"א לא איירי אלא במקום שלא היה עוד אדם בבית. ועיין לראש"ל צ"ל שם שכתב שלמרות שהרמ"א (חושן משפט טו סעיף ד) כתב שיכול הדיין להשביע במקום שאינו חייב שבועה מצד הדין כשעושה לברר האמת (מהריק"ו שרש קפו). ע"ש, וכן הובא בש"ך (חושן משפט עה בסוף ס"ק סג) מ"מ אין זה מוסכם לכ"ע, וכמ"ש בשו"ת עבודת הגרשוני (סימן צא) שיש לפקפק בעיקר דין הרמ"א הנ"ל, כי ע"כ לא כ' מהריק"ו כן אלא בדין שנבחר לפסוק הן לדין הן לפשרה, הן כנגד הדין, אבל אם לא נבחר בפירוש שיוכל לפסוק נגד הדין אין לו לחייב שבועה נגד הדין. ע"ש. ומכיון שמדברי הרמב"ם הנ"ל מוכח שאף ברגלים לדבר אין להשביע היסת, שב ואל תעשה עדיף [וע' בערך השלחן סימן עה ס"ק נ].

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ומ"מ נראה שיש כאן חיוב חרם, כפי שהעלה רבנו הרי"ף בתשובה (סימן נח) על נדון כנדרון דידן :

לאה הרשתה ראובן לתבוע את דינה בתה שטענה עליה שגנבה לה ממון וכלים אבל לא נתנה לטענותיה שיעור, היש על דינה זו שבועת היסת ? היש מן הדין שתתהפך את השבועה או דילמא כיון שאינה יודעת שיעור מה שגנבה לה אין משיביעין אותה בהיפוך השבועה ? וכן אם יש על דינה זו שבועה כבן בית או לא ?

תשובה מה שטען טענת גניבה אין להשביע את הנטען שבועת היסת לפי שלא נתברר לו אם הוא גנב או אחר [...] וכן לאה כיון שלא נתברר לה אין על דינה בתה כי אם חרם סתם. ודין בן בית אינו במי ששרוי עמו בחצר אך זהו בן בית מי שהוא נושא ונותן במאונה במקח ובממכר בהוצאה כמו שאמרו בן בית לא שיוצא ונכנס ברגליו אלא שמכניס פועלים ומוציא לו פועלים.

ועיין גם בתשובת הרי"ף שם בסימן רעט ובח"ב סימן קלב, ובדבריו במסכת שבועות (מח, ב). (ובטור (סימן שמח), ובמבי"ט ח"ג סימן כג כתב שמה שהרמב"ם דלעיל לא ציין שיש חיוב חרם זה מפני שסמך על מה שכתב בהלכות שלוחין (א הלכה ז) דבטענת שמא מחרים. וע"ע בתשב"ץ (ח"ב סימן קצו וסימן רמה וח"ג סימן רכ).

ב. מועד הקרע.

בנושא זה טוען הבעל כי יש לקבוע את מועד הקרע ליום 15/2/11 בעוד שבדיון בפנינו טענה הנתבעת כי יש להעמיד את מועד הקרע על יום 1/8/11, ובסיכומיה טענה כי יש להעמיד את המועד אף על יום מאוחר יותר ולקובעו על יום סידור הגט 11/9/11.

ביה"ד מציין כי בפסק הדין שמאשר את ההסכם נכתב במפורש כי :

המבקשים הגישו לפנינו הסכם גירושין שנחתם ביום 28/12/2010 ובקשו לאשרו בתוקף פס"ד.

ההסכם שהגישו כולל שלום בית ולחילופין גירושין, הצדדים לאחר שניסו בניהם את שלב השלום בית, מבקשת לאשר את חלק הגירושין שבהסכם.

נמצא כי במועד אישור ההסכם נתנו ביה"ד והצדדים את דעתם על כך שלאחר ניסיון שלום הבית הם מבקשים "לאשר את חלק הגירושין שבהסכם". דבר המורה כאלף עדים על כך שבשלב זה הצדדים כבר נמנו וגמרו לכרות את הקשר שביניהם, והם החליטו על פירוד כלשון ההסכם. כך גם עולה מן העובדה, שעליה אין חולק, כי הנתבעת, על פי תצהירה, ביקשה הפרשי מזונות החל מיום 15/2/11, והיות שעל פי ההסכם ישלם האב את מזונות הקטינה אך ורק במקרה של פירוד, הרי שברור הוא כי גם הנתבעת ראתה במועד הנ"ל את מועד הפירוד, הלא הוא מועד הקרע. ברור הוא כי לא ניתן לאחוז בחבל בשני קצותיו, מחד גיסא לטעון כי ליום 15/2/11 אין כל משמעות לעניין הפירוד ומאידך גיסא לתבוע החל ממנו את תשלומי המזונות שנקבעו למועד של פירוד.

על כן, ובהתייחס גם לעובדה שבהסכם עצמו צוין כי עם ההחלטה על הפירוד יופרדו גם נושאי הרכוש, וכמו גם לאור קביעת בג"ץ 2642/08 :

בהקשר לסעיף 8 לחוק יחסי ממון קבע בית הדין האזורי כי אכן "ברירת המחדל" היא שמועד האיזון הוא מועד הגירושין אלא שיש

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

חריגים לכך ו"כל ענין וענין נדון בפני עצמו ולא הרי קרע זה כהרי קרע זה". עמדה זו עולה בקנה אחד עם הפרשנות שניתנה לסעיף 8 בבית משפט זה לפיה "סעיף 8 מאפשר גמישות רבה אשר נותנת בידי הערכאה השיפוטית כלים לאזן את הנכסים בין הצדדים באופן הוגן, תוך לקיחה בחשבון של שיקולים כלכליים ואחרים" (בג"ץ 4178/04 פלונית נ' בית הדין הרבני לערעורים, פסקה 12 (טרם פורסם, 13.12.2006)) והשופט רובינשטיין אף קבע כי "בכל הנוגע להסדר איזון משאבים הותיר המחוקק שיקול-דעת נרחב לבית-המשפט (סעיפים 6-8 לחוק יחסי ממון בין בני זוג, תשל"ג-1973)" (בע"מ 1681/04 פלונית נ' פלוני, פ"ד נט (4) 614, 619 ז (2005)).

ביה"ד קובע כי מועד הקרע הינו 15/2/11, יום אישור ההסכם בביה"ד.

ג. המחלוקת ביחס לתמורת מכירת הרכב ולשאלה האם הייתה בגינו הלוואה.

בנדון זה מסכימים שני הצדדים כי הרכב נמכר תמורת סך של 67,000 ₪, אולם הצדדים חלוקים ביניהם בכל הקשור לשאלה האם מסך זה יש לנכות הלוואה שנלקחה כנגד הרכב.

יצוין שבדף החשבון של הבעל הוגש פירוט, אולם הכיתוב בדף החשבון אינו ברור דיו, ועל כן, למרות שצוינו בו שתי פעולות תכופות הנוגעות לרכישת רכב ליסינג, ביה"ד מורה לשני הצדדים לצרף לתיק ביה"ד צילום בהיר יותר של הדף כמו גם את התייחסותם לפעולות הרלוונטיות. על הצדדים לעשות כן תוך 7 ימים.

ד. טענות התובע בנוגע לכיסוי יתרת החובה שבחשבון המשותף כמו גם לחיוב הנתבעת בתשלומי כרטיס האשראי.

לטענת התובע הוא היה זה שדאג לבדו לסגירת החשבון ולשם כך הפקיד בחשבון כספים בסך 131,371 שאת מחציתם הוא תובע מהנתבעת. מאידך גיסא, הנתבעת מתעלמת מכל התשלומים (פרט להלוואה בסך 30,000 ₪ וליתרת החובה במועד הגירושין) שהועברו לחשבון המשותף כדי לכסות את יתרת החובה שהייתה בו (אך היא, כמובן, אינה טוענת שהיא הייתה זו שהעבירה סכומים שכאלה).

מעיון בדפי החשבון המשותף שצורפו לתיק עולה כי סכום החוב בחשבון המשותף תפח גם בגלל חיובי האשראי שנוכו ממנו, וברור הוא שהיה זה כרטיס אשראי שהוחזק ע"י הנתבעת, אך לפלא הוא שעל אותם חיובי אשראי תובע הבעל תשלום נפרד (על סך 54,803.53 ₪). אכן, ייתכן שהבעל סבור שלגבי סכום זה יש לקבוע כי האישה תישא לבדה בכל הסכום, אך כמובן שלא יעלה על הדעת לחייב את האישה את מלוא סכום זה בנוסף לסך של כ-131,000 ₪ שנצברו מחיובי האשראי.

כמו כן, למותר לציין שקביעה באשר לשאלה האם יש לחייב את האישה לבדה בכל חיובי האשראי הרלוונטיים או רק במחציתם דורשת בירור מדוקדק על כל חיוב במהלך החודשים הרלוונטיים, דבר שלא נעשה ועל כן גם לא יכול להיעשות, בשלב זה, בביה"ד שכן הצדדים לא התדיינו על כל חיוב וחיוב מתשלומי האשראי.

אולם בהתחשב בזמן הרב שחלף למן מועד הגירושין ובשקילת כל האמור לעיל רואה ביה"ד להציע לצדדים שתי חלופות לסיום ההליכים :

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

- א. ביה"ד מציע כי לאור כל האמור לעיל ועל דרך הפשרה ולשם סילוק כל התביעות שבין הצדדים תשלם האישה לידי הבעל סך של 60,000 ₪ (זאת כמחצית מן הסכומים שהועברו לשם סגירת החשבון המשותף, בניכוי חלקה בקטנוע, ותוך קבלת טענת הבעל כי מתמורת הרכב נותרה יתרה בסך 17,000 ₪ בלבד. כמו כן על פי הצעה זאת האישה תוותר על תביעתה בעניין דמי הפיקדון).
- ב. אם מי מהצדדים לא יסכים להצעת הפשרה ימנה ביה"ד רו"ח שיבדוק את כל דפי החשבון של הצדדים, כמו גם את כל חיובי כרטיס האשראי שהיה ברשות הנתבעת ושחויבו שולמו מהחשבון המשותף החל ממועד הקרע, ויגיש לביה"ד את חו"ד בקשר לסכום המדויק בו יש לחייב כל אחד מהצדדים. בשלב ראשון ישלמו שני הצדדים את עלות שכרו של רוה"ח אך ביה"ד עשוי לשנות את שיעור החיוב של כל צד בשכרו של רוה"ח ואף להטילו על צד אחד בלבד.
- על הצדדים להודיע לביה"ד בתוך 7 ימים האם הם מסכימים להצעת הפשרה או שהם מבקשים מינוי רו"ח.

לסיכום, לאחר העיון ולאור כל האמור לעיל ביה"ד קובע כי:

- א. ביה"ד מנוע מלקבל את תביעותיו של הבעל בגין חפציו האישיים.
- ב. מועד הקרע בין הצדדים הינו ביום 15.2.11.
- ג. ביה"ד מורה לשני הצדדים לצרף לתיק ביה"ד צילום בהיר יותר של דף חשבון הבנק הרלוונטי לנושא החזר ההלוואה בגין רכישת הרכב, כמו גם את התייחסותם לפעולות הרלוונטיות. על הצדדים לעשות כן תוך 7 ימים.
- ד. בהתחשב בזמן הרב שחלף למן מועד הגירושין, ובשקילת כל האמור לעיל, רואה ביה"ד להציע לצדדים שתי חלופות לסיום ההליכים:

1. ביה"ד מציע כי לאור כל האמור לעיל ועל דרך הפשרה ולשם סילוק כל התביעות שבין הצדדים תשלם האישה לידי הבעל סך של 60,000 ₪ (זאת כמחצית מן הסכומים שהועברו לשם סגירת החשבון המשותף, בניכוי חלקה בקטנוע, ותוך קבלת טענת הבעל כי מתמורת הרכב נותרה יתרה בסך 17,000 ₪ בלבד, כמו כן על פי הצעה זאת האישה תוותר על תביעתה בעניין דמי הפיקדון).
2. אם מי מהצדדים לא יסכים להצעת הפשרה ימנה ביה"ד רו"ח שיבדוק את כל דפי החשבון של הצדדים, כמו גם את כל חיובי כרטיס האשראי שהיה ברשות הנתבעת ושחויבו שולמו מהחשבון המשותף החל ממועד הקרע, ויגיש לביה"ד חוות דעת בקשר לסכום המדויק שבו יש לחייב כל אחד מהצדדים. בשלב ראשון ישלמו שני הצדדים את עלות שכרו של רוה"ח, אך ביה"ד עשוי לשנות את שיעור החיוב של כל צד בשכרו של רוה"ח ואף להטילו על צד אחד בלבד.

על הצדדים להודיע לביה"ד תוך 7 ימים האם הם מסכימים להצעת הפשרה או שהם מבקשים מינוי רו"ח.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

יהודה יאיר בן מנחם

אני מצטרף למסקנה.

אחיעזר עמראני – אב"ד

גם אני מצטרף למסקנת הדברים.

אפרים כהן

ניתן ביום כ"ד בתמוז התשע"ז (18/07/2017).

הרב יהודה יאיר בן מנחם

הרב אפרים כהן

הרב אחיעזר עמראני – אב"ד